

Lustrum: 't zijn lappen dat Lappersfort

negen levens telt de kater
negentig kattinnen in zijn boom
reken wie het langst volhoudt:
het zaagblad of het hout

wat vertakt, vervelt, omringt
zich jaar na jaar zoals de mooiste
steden het in eeuwen doen

wat vermenigvuldigt blad maal
kroon, bedrijft de liefde ondergronds
met wortelstok en wortelhaar
terwijl de aarde siddert van genot

negentig katten kijken toe, hun groene
ogen draaien mee met remlicht, mistlamp,
faren – negentig knipogen: komen die
daar beneden nooit tot bedaren?

negen levens op één dag: een wolk,
een suikerspin en de boom likt
als een kind – regen, malse drop,
hagel harde noten, sneeuwvlok,
miezeren, druilen alsof de hemel
zijn vele onderlippen hangen laat

waterzon maakt er een zootje van
het zozo-uurtje vóór het ziezie-eens
van flits en klaarte, licht dat zegt:
zie maar, ik maak alles nieuw

een boom verdraagt het, verdraait
het in de draaiing van de dag
vogels zwieren om hun kermis-
molen, kraaien van plezier

negen levens, je wordt er kinds
van, mijnheer de burgervader,
een tol in je hoofd, een hart dat
hinkelt: kinkel, geloof jij nooit
in wonderen van alle dag, over
alle wegels verdwalen – alleen hier,
op de regels van een verdwaald formulier?

- *ek beware algeliek liever mijne sang froid*
- *wij niet, zonnekoning, nous touchons du bois*

Staf De Wilde, Lappersfort Poets Society, www.ggf.be